

jal druge vrstice že omenjenega, v starem zakonu naj-bogoljubnejega kralja, namreč: „Testimonia tua credibilia facta sunt nimis.“

Ob osmih sem prišel v Št. Jakob, kjer sem ravno gospoda župnika iz cerkve gredočega srečal. Cerkev sv. Jakoba stoji na prav prijaznem holmcu, raz kterega se lahko cela Koprivna pogleda. Drugo se mi je zdelo vse po navadi, samo pred cerkvijo sem zgrešil kokljo, ktera je vsako nedeljo svoja piščeta, farane, ljubeznjivo zbiral pod svoje perute, pa ne ogrevati jih, ampak obrisovati jim čelni znoj in hladiti jim vročo kri, to je, izgrešil sem lipo dišečo, prekrasno drevo, v kateri bi bilo, ako bi jo bil kdo ogladil (votla je že tako bila), gotovo imelo tudi toliko ljudi prostora, kot v isti, ki jo je dopisnik SS. izpod Junske doline omenil v „Slovencu“ štev. 69. Ko sem pozvedal, kam da je prešlo velikan-sko drevo, odgovorili so mi župnik sledeče: „Ko smo obhajali lepo nedeljo, so mladenči na čast veči sloves-nosti po navadi streljali. Nekdo pa je možnar k lipi prislonil, in prigodilo se je, da se je s silno močjo, ker je bil pretrdo nabit, v domače drevo zakadil in ga zažaril.“

Priporočivši se g. J. Laknarju, odrinil sem jo po dolgočasnem grabnu proti Črni. Celó dve uri dolgo pot sem občudoval malo pa zeló hrumečo tekočo vodo in razorano cesto, omiloval živino, ktera po nji voziti mora in premišljeval nečimernost faranov, da je ne popra-vijo. Na polovici poti sem k sreči srečal nekega v okolici bivajočega znanca, ki mi je sporočil, da so jo že letos šestkrat od konca do kraja popravili, pa vedno jo huda nevihta, ktera vse lijake navzdigne, pokončá, ter je tako oprostil svoje sobivalce vsega suma. Dalje naprej so začeli hribi manjši prihajati, ozek jarek se je s časoma spremenil v zeleno dolinico, in mislil sem, zdaj pa zdaj se mi bo prikazal prelepo pozlačeni križ s pe-telinom kviško na stolpu črnske farne cerkve; pa za-stonj; ni bilo ne sluha ali duha o njem. Dospevši v Črno idem precej k cerkvi, al kako se prestrašim, ko vidim vso osmojeno in sè širokimi deskami pokrito cerkev. Sedaj sem se še le spomnil prevelike nesreče, ktera je Črnjane pred tremi leti po ognji zadela. Stol-pova tvorina je za cerkvijo poravnana in med cerkvijo in duhovnico stoji neka koliba, v kateri visijo novi prekrasno izdelani zvonovi, v Črno pripeljani l. 1863. Vnanja oblika je jasen dokaz, da so delo izvrstnega zvonarja Samasa v beli Ljubljani; pa ko sem od zno-traj pogledal véliki še čez 30 stotov težki zvon, sem zapazil, da se zeló luši in da so ga že v tem kratkem času več kot trikrat obrnili, kar me je opomnilo pre-govora, da „ni vse zlato, kar se sveti.“ Na to sem se sè svojo tovaršico podal k Matevžu, najznamenitejemu krčmarju v celi Črni, da sem se okrepčal z juho in kapljico dobrega vinca. Tamkaj sem našel šopek nem-ških kulturonoscev, ki pa razun nekaj rudarjev niso bili domači, ampak inostranci. Pogovarjali so se o pre-teklosti, sedanjosti in vojskinih zadevah; tudi o centra-listih in federalistih so marsikaj kvasili. Ker smo si bili čisto nasprotnih misli, zato sem se hitro odstranil in šel svojo pot, zdihovaje, da bi, ako bi me srečal kdo, ki s pametjo kupčuje, vkljub neugodnim časom je vsa-cemu za en groš preskrbel.

V pol uri se je lepa črnska dolinica zopet spre-menila v temen, kamenit graben, po katerem drví dereč potočec. Na desno in levo se dvigajo veliki vrhunci, obraščeni z jelšo, brezo, smreko in mecesnom. Pihal je hladen veter, ki je omenjeno drevje sèm ter tjà zaga-njal, enako zelenemu morju. Ptičje petje je omolknilo in hitro sem se spomnil Slomšekovih besedí, ktere so izustili pri svoji tretji, pa žalibog poslednji obiskavi solčavskih faranov 21. junija 1861, priporočevaje mla-

dini, pa tudi odraščnim, miloglasno, pošteno slovensko petje, rekoč:

Kjer se pesem ne glasi,
Tam poštenih ni ljudi!“

In to je gola resnica. Kar jaz pomnim, vedno sem slišal, da so se v isti okolici pogajale velike hudobije, tatvina in zeló umori, česar spominska znamenja silo-vito usmrtenih dokaj dokazujejo. Vendar pa moram omeniti, da domačinci niso tako slabo-značajni, ampak ptuji ljudje, posebno izprideni, z nožem vsako uro jako postrežljivi in priredjeni Lahoni, katerih je po istih pla-ninah kot listja in trave. Da imajo vzrok, klatiti se po istih krajih, zató ima skoraj vsak pred svojo leséno kočico naloženo kopo oglja, okoli ktere kot vrabec črn in marogast celi ljubi dan neprenehljivo teka.

(Konec prihodnjič.)

Slovstvene stvari.

Slovstvena drobtinica.

Ni vse tuje, kar se kaže tuje.

„Novice“ so poslednji čas enekrati opomnile: naj brez potrebe nikakor ne zametujemo besedí, ki se nam kažejo tuje, pa so vendar naše, in naj se nikar ne bojimo vdomačiti si tacihs besed, ki si jih je iz la-tinščine ali grščine izposodil tudi Francoz, Talijan, Anglež in Nemec.

Unidan sem prebiraje Vodnikove „Novice“ na-letel na sledeči stavek, ki sem ga iz „Novic“ prepisal za „Novice“ in ga vam pošiljam, ako vas je volja, da ga daste svojim čitateljem v berilo, če tudi se ne skla-damo o tem z Vodnikom, da Slovenci in Nemci nikoli ne kradejo. Glasí se dotični odlomek, v katerem Vodnik gostoljubnost Slovencev popisuje, tako-le:

„Beseda góst je enaka latinski: hospes ali ho-spis in nemški Gast. Učeni možje so davno pred nami dokazali, da Latinci, Nemci in Slovenci ne kra-dejo eden drugemu besed, temuč da so med seboj bratje ene silno stare matere, ktera jih je v Azii med Perzi-jani in družimi ljudstvi rodila. Če so dalje narazen šli, bolj se je ločil jezik med njimi; same koreninske besede imajo še nekaj stare podobnosti. Zatorej je ne-umno jezikom tatvino očitati, ampak vedeti je treba, da naši evropejski jeziki tudi s perziškim in hebrejskim staro žlahto, in nekaj podobnosti kažejo.“ —d—

Slovenska glasba.

„Národní napevi“

tako se glasi naslov novega zvezka družinskih pesem pokojnega Riharja, kateri je te dni prišel na svetlo. Ta zvezek obsega res mičnih pesem 15, n. pr. „Noč na blejskem jezeru,“ „Priatelj,“ „V logu domačem,“ „Pe-sem mlatičev“ itd. Priporočamo tedaj živo ta novi sno-pič iz zapaščine slavnega Riharja vsem slovenskim pevskim družbam, čitalnicam in sploh vsacemu, kogar veselí národno petje. Dobiva se ta zvezek, kakor tudi prvi zvezek družinskih pesem „Venec“ in drugih cerkve-nih pesem po nizki ceni pri sestri Riharjevi v seme-nišču ljubljanskem.

Kratkočasnica.

* Neki za blagor svojih ovčic skrben fajmošter so faranom svojim živo priporočali, naj jim prinesó vse take bukve, ktere človeku glavo mešajo in mu srce kvarijo, da jih sežgó. Drugi dan pritira dobrovoljen kmet svoje in svojega soseda davkovske bukvice, rekoč: „tukaj-le vam, gospod fajmošter, prinesem tiste